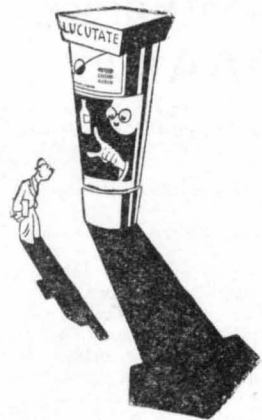

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΒΟΛΗΣ

(Η Δύναμις που μάς άπατά, μάς θεραπεύει, μάς τρομάζει, μάς κάνει γελοιούς, μάς δίνει θάρρος, αλλά και μάς... σκοτώνει).

Τά τελευταία αυτά χρόνια έγινε σ' όλα τά ευρωπαϊκά φύλλα μία φοβερή ρεζλάμα για έναν θαυματουργό Ινδικό καρπό, που είχε τό εξωτικό όνομα Λουκουάτε. Ο καρπός Λουκουάτε —ήσποστήριζε ή ρεζλάμα— είχε αυτός, με τον όποιον τρέφονταν οι έλεφαντες στις Ινδίες και άποκοίν την παροιμιώδη μακροβιότητά τους. Όποιος λοιπόν ήθελε να ζήση εκατό χρόνια και να διατηρηθή νέος και γερός, δέν είχε παρά να προμηθευτή τό θαυματουργό Λουκουάτε, που έπαιλειτο σ' όλα τά φαρμακεία τής Εβρώπης υπό μορφήν παστιλλών και σιροπιού. Κόσμιος και κοσμάκης έπηρεάστηκε άπ' την πετυχημένη αυτή ρεζλάμα και τό Λουκουάτε είχε ζόδουσα καταπληρωτική, ώσπου κάποιος άπιστος Θωμάς έπήρε τό Λουκουάτε και τό έδωσε στο χημείο για άνάλυση. Καί τότε άποδείχτηκε, ότι ό θαυματουργός αυτός Ινδικός καρπός δέν ήταν τίποτε άλλο, παρά πεζότατα και εύρωπαϊκάτατα δοκιμάσματα, και όλη ή σχετική ρεζλάμα ήταν μία μαυούβρα προς έξαπάτησιν του άρελούς Κοινού.

Μπορεί λοιπόν μία καλή, μία σοφή κ' έξιτηνη ρεζλάμα να μάς γελήσει και να μάς κάνη να πάρομε τον μπρούτζο για.. χρυσάφι; Βεβαίωτατα.

Οί έμποροι που διαφημίζουν τά είδη τους, βασίζονται κυρίως στην ψυχολογική επίδραση που έξασκει επί του άγοραστού μία πετυχημένη ρεζλάμα και ξέρουν, ότι πιο εύκολα πουλιέται ένα πράγμα όταν υποβάλλει κανείς στον πελάτη να τό άγοράση, παρά όταν τον άφήσει να πράξη να τό βρή μονάχος του. Η ύποβολή αυτή έξασκεϊται κατά διάφορους τρόπους. "Άλλοτε με προστακτικό έφος. Π. χ. "Αγοράζετε πάντοτε μακαρόνια ΚΥΩ!" ή "Προτιμάτε τά μεταξωτά "Άλφα!". Άλλοτε με ύφος έρωτηματικό. Π. χ. "Θέλετε να έξασφαλίσετε τό μέλλον του παιδιού σας; Καταθέσετε τις οικονομίες σας στην Τράπεζα Δείνα" ή "Θέλετε να διατηρηθήτε πάντοτε νέα και άνηγά; Χρησιμοποιήτε την κρέμα...", κτλ. κτλ.

Μεγάλη ύποβολή στον άγοραστή έξασκει σήμερα και ή φωτογραφία, ή όποια δέν είνε ένα άπλό στίλιγμα τής ρεζλάμας, όπως άλλοτε. "Όταν π. χ. δίητε την ρεζλάμα μιάς οδοντόπαστας και δίπλα της τή φωτογραφία μιάς νέας με κατάλευκα, μαργαριταρένια δόντια, άνωσασθήσως θά έπηρεασθήτε και θά σχηματίσετε την πεποίθησι, ότι ή νέα αυτή άσχημη τά θαυμάσια δόντια τής χάρις στη χρήση τής διαφημιζομένης οδοντόπαστας.

Ότ'όσο δέν έξαφτάνονται όλα τά πράγματα μονάχα από την ύποβολή. Η δράσις τής περιουρίξετα σέ όρισμένα μόνον σημεία τής ύπαρξέος μας. Δέν είμεθα σ' όλα δούλοι τής. "Όταν π. χ. βλέπομε έναν άνθρωπο να χασιμουριέται και χασιμουριόμαστε και μέν, αυτό δέν όφείλεται σέ ύποβολή, αλλά στο ένστικτο τής μιμήσεως. Επίσης όταν ύστερα από μία σύζήτησι συμφωνήσομε με τή γνώμη του συνομιλητού μας, ή μεταβολή αυτή των ιδεών μας δέν όφείλεται στην ύποβολή που έξάσκησε επάνω μας ό συνομιλητής μας, αλλά στο όρθόν των έπιχειρημάτων του. Η ύποβολή λοιπόν δέν έχει καμιά σχέση με τό ένστικτο ή με την λογική. Δέν μιλά παρά μονάχα στην φαντασία του ανθρώπου.

Γιά δοκιμή, κάνετε ένα πείραμα. Βάλτε μία πλατεία σανίδα ως γέφυρα μεταξύ δυο κρεβατιών ή δυο τραπέζιών και περάστε από τό ένα μέρος στο άλλο. Θα τό κάνετε χωρίς τον παραμικρό δισταγμό και χωρίς τον ελάχιστο φόβο. Αν όμως αυτή την ίδια τη σανίδα την βάζατε μεταξύ δυο σπιτιών, σέ ύψος πολλών μέτρων από τον δρόμο, θά περνούσατε με την ίδια αφοβία άπ' τό ένα στο άλλο μέρος; Άσφαλώς όχι. Θα σκρινώνονταν ή τρέξις του έκαφάλης σας και χρόσι ιδρώσι δά σας περιέλουε. Για ποιά λόγο άραγε; Γιατί θά σας έφόβιζε άπλούστατα ή ιδέα του ύψους και τής πιθανής πτώσεως. Κι' ό φόβος του ότι μπορέιτε να πέσετε και να σκοτωθήτε, αυξάνει τις πιθανότητες τής πτώσεως κατά ένενήντα τοίς εκατό.

Σύμφωνα με κάποιον ψυχολογικό νόμο, «κάθε ιδέα έμπεριέχει μία λαθάνουσα δύναμη, ή όποια μπορεί να την κάνη να έπαληθεύση». Έδώ λοιπόν πρόκει-

ται για ένα είδος αθητοβολής, γιατί είμεσι οι ίδιοι κ' όχι κανέναν άλλος ύποβάλλομε στον έναντο μας την ιδέα τής πτώσεως.

Έτσι π. χ. πέφτομε στο κρεβάτι με την άπόφασι να ζυτηήσομε την έπομένη τό πρωί στις έξη. Η έπιθυμία μας αυτή μένει ζύτνια ένόσφ είμεσι κοιμόμαστε και μάς ζυτνάει από τον ύπνο μας την όρισμένη ώρα ακριβώς, σαν ένα ζυτηητήρι.

Πολλοί μαθηματικοί έπίσης διαπιστώνουν, ότι κοιμήθησαν τό βράδυ άφοδ έβασάνισαν επί ώρες τό μυαλό τους με την λύσι ενός προβλήματος και τό πρωί όταν ζύτηησαν, ή λύσις του προβλήματος ήταν έτοιμη στο νού τους.

Ένας Γερμανός ιατρός αναφέρει σχετικώς τό έξηξί περιεργο περιστατικό: Έίχε βγει σ' έναν μακρινό περίπαιτο και σέ μία στιγμή έβγαλε τό ρολόι του και είλε πως ή ώρα ήταν μόλις μία. Εύθύς αισθάνθηκε άκατανόητη πείνα κ' έτοιμάστηκε να πάη να γευματίση, όταν περνώνας από ένα ήλιωκό ρολόι είλε, ότι τό δικό του πήγαινε άπρός και ήταν μόλις έντεκα και μισή ή ώρα. Μετά την διαπίστωσι αυτή, τό αισθημα τής πείνας έξαφανίστηκε ως διά μαγείας.

Η έπιθυμία μας, τά όνειρά μας, ή ιδέες μας εργάζονται με άφάνταστη δραστηριότητα για την πραγματοποιήσι τους. Είνε γεγόνος, ότι πολλοί, πάρα πολλοί άνθρωποι, όφείλουν την σταδιοδρομία τους, την έντυχία τους, την δόξα τους, μόνον και μόνον γιατί είχαν την έπιθυμία να φτάσουν εκεί που έφταναν. Τά Ιστορικά παραδείγματα αυτού του είδους είνε άπειρα. Τό να τό «έθελω» σημαίνει κινηρός, δέν είνε κενός λόγος. Είνε ένα άπόφθεγμα που όφείλεται σέ βαθύτατες ψυχολογικές παρατηρήσεις. "Όταν ρώτησαν τον μεγάλο Άγγλο άστρονόμο Νεύτωνα σέ τί όφειλε τις άκακάλυφτες του, άπάντησε:

— Στο ότι δέν συλλογίζομουν άδιάκοπα, παρά μόνον αυτές.

Καμιά φορά, ή αθητοβολή έξεδηλώνεται και με έξωτερικά σωματικά φαινόμενα, τά όποια οι άδαεις θεωρούν ως θαύματα. Ένα τέτοιο είνε και τό φαινόμενο του σπυγματισμού, τό όποιο παρουσιάζεται σέ πολλούς θρησκώλητους και ύστερικούς που σκέπτονται διαρκώς τον Σωτήρα και τό Πάθη του. Η νεαρά Βαυαρή που άναστάτωσε πέσοι δολώληρο τον πολιτισμένο κόσμο με τις όπτασιές τής και με τούς σπυγματισμούς τής, έδειχε φανερά στα χείρα τής και στα πόδια τής σημάδια καρφιών και στο μέτωπό τής τά ματωμένα ίχνη του άκαθίνου στεφάνου. Σέ μία άλλη θρησκώλητη, την Αλκατερίνη "Εμμεριχ, παρατηρείτο διακοπή τής κυκλοφορίας του αίματος κατά την ώρα που βρισκόταν σ' έκστασι, οι δέ Ινδοί φαίριμα μπορουν με την αθητοβολή να σπυγματίσουν τό σφυγμό τους.

Με την αθητοβολή έξηγούνται και ή διάφορες φανταστικές άσθενείες που τόσων ανθρώπων προκαλούν τή δυστυχία. Σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο ένσχυλητέο κατά τον πόλεμο ένας στρατιώτης που έδειχνε όλα τά έξωτερικά φαινόμενα του τύπου —καμψια τών μόνων, δύσπνοια, κτλ. Στην πραγματικότητα όμως, ό άνθρωπος αυτός δέν είχε τίποτε, παρά ένα έντελώς έπιπόλωο τραυμα στο χέρι. Άπ'αυτο τον όμιος βρισκόταν ένας πραγματικά άσθενής από τέτανο κ' ό εφάνταστος στρατιώτης είχε έπηρεασθεί τόσο πολύ από την θέα του, ώστε φαντάστηκε πως έπαθε κ' αυτός από την ίδια άρρώστεια.

Τό φαινόμενο αυτό δέν μπορεί κανείς να τό πημίμησι, όπως δέν μπορεί να πημίμησι και τά πολυάριθμα παθήματα άσφορον ύποχονδρίου, οι όποιοι με τό να διαβάσουν άπλώς σ' ένα λεξικό τά συμπτώματα μιάς άρρώστειας, φαντάζονται κώλας πως την έχουν.

Ο Γερμανός καθηγητής Σλάιχ, αναφέρει τό έξηξί έπεισόδιο: Στο άπλανό δοκιμάτιο λειτουργούσε ένας ήλεκτρικός άνεμιστήρας.

— Άχ, λείε έξαφνα ή κυρία. Τί είνε αυτό που βουίξει έτσι; Καμιά σφήρα θάνα!

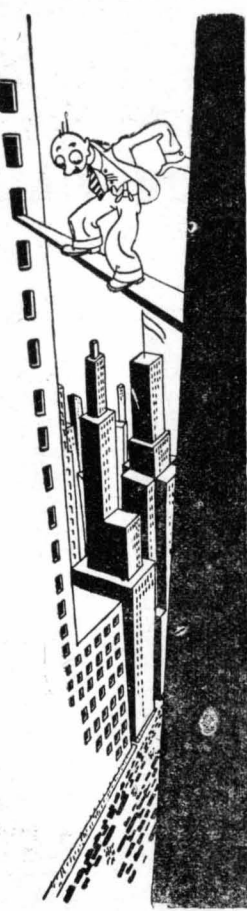
Ο καθηγητής προσπάθησε να την καθησυχάσει, με ή κυρία ήταν έξωφρεσάτα ταριχημένη.

— Άχ, φώναζε, δέν με τοπιποδοε αυτή ή σφήρα!

"Αν τοπιποδοε τό μάτι μου!

Δέν πέρασαν πολλά λεπτά, και τό μάτι τής κυρίας ρώστηκε πράγματι έξαφρεσάτα, με τά καταφανή συμπτώματα ενός τοπιπηματος από σφήρα!...

Μία άλλη περίπτωση με τραγικό τέλος, ή όποια προ-

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΓΓΛΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Από το «Πιτσιμπούγκ Πόστ» :
 'Ο **κατηγοροούμενος**, (τρομερός δολοφόνος). — Αυτό το «ξελεταφουδι» θά με υπερασπίσει;
 'Ο **δικαστής**. — Ναι, αυτός είναι ο δικηγόρος σου.
 'Ο **κατηγοροούμενος**. — Δεν μπορώ να τον αλλάξω; Να πάρω κανένα σοβαρότερο;
 'Ο **δικαστής**. — Όχι, γιατί το δικαστήριο αυτόν ώρισε έξ επαγγέλματος συνήγορό σου.
 'Ο **κατηγοροούμενος**. — Καλά, αν πέθαινε όμως, δεν θά μου έδιναν κανέναν άλλον;...
 'Ο **δικαστής**. — 'Ε, τότε... φυσικά...
 'Ο **κατηγοροούμενος**. — 'Ωραία... Μπορώ να πω δύο λόγια... ιδιαιτέρως στον κ. συνήγορό μου;...

Από το «Μπόστον Στάρ» :
 Τα μοντέρνα κορίτσια.
 — Ναι, μαμά... ναι... άρραβωνιάστηκα...
 — Πώς, Νέλλη, παιδί μου;... Μα έσού εισαι πολύ νέα ακόμα για να σκέττεσαι για γάμο...
 — Βέβαια, μαμά... Μα πούσ σου μίλησε για γάμο;

Από το «Νισύ Θήσερ» :
 — Την τελευταία φορά που έπαιξα το «Ρωμαίο και την Ιουλιέττα», στη σκηνή όπου πεθαίνω δηλητηριοσμένος, ένας από τους θεατές λιποθύμησε... Τόσο είχα παίξει φυσικά...
 — 'Ω! 'Ω!...
 — Ναι, φίλε μου... 'Ηταν ο πράκτωρ της 'Εταιρείας, που την προηγουμένη μου είχε ασφαλώσει τη ζωή...

Από το «Φούν» :
 Α άλλω. — 'Οχι... όχι... Δεν θά παντρευτώ παρά έναν άνθρωπο που θάχει ζήσει πολύ και θάχει υποφέρει...
 Τ'ζάκ. — ... Κανέναν... χήρο, τότε...

Από το «Μίσιγκαν Γκοργκόβλ» :
 'Ο Χάρου και ο Σμιθ έχουν κάποια φιλολογική συζήτηση. Σε μιá στιγμή ο Χάρου, ο οποίος έχει γράψει σ'α νειάτα του μερικά κ'επτά ποιήματα, λέει θυμωμένος:
 — 'Οχι, Σμιθ... Δεν μπορείς να κρίνεις... 'Εγραψες ποτέ σου το παραμυθό;
 — Κουταμάρες! άπαντά ο Σμιθ. Ούτε αν'α έχω γεννήσει ποτέ μου... κ' όμως μπορώ να κρίνω καλύτερα από μιá κόττα αν είναι καλή μιá διελέττα...

κάλεσε μεγάλη εντύπωση στους ιστορικούς κύκλους της Γερμανίας, εινε και η έξής: 'Ενας κύριος τρόπησης το δάχτυλό του ελαφρότατα με την πέννα του. Στο χέρι του δεν φανόταν τίποτε άλλο παρά ένα μικροσκοπικό μαφρο σημαδάκι. Αίγιες μέρες πριν όμως είχε τύχει να πεθάνη μιá κυρία από μόλναι προελοδοσαν άπ' το τρόπημα μιás βελόνας. 'Ο κύριος λοιπόν αυτός είχε την ιδέα πώς θά πέθαινε κ' ο ίδιος από τώ... άσημαντο τοίμημα της πέννας. 'Ο γιατρός του, για να τον καθησυχάση, τον έστειλε σ' έναν καθηγητή. Μα κ' αυτός δεν παρατήρησε στο χέρι του πελάτου του ούτε πρόξιο, ούτε το ελάχιστο ίχνος μόλνωσης. Μολαταύτα, ο άνθρωπος αυτός πέθανε μέσα σέ λίγες μέρες από την ιδέα πώς είχε πάθει μόλναι του αίματου!

'Ενα είδος ύποβολής εινε και το «Ξεμάτιασμα», το γνωστό όχι μόνο στην 'Ελλάδα, άλλα και σ' ολόκληρη την Ευρώπη. Την ίδια βάση έχουν επίσης κ' η διάφορες θανατοποργές θεραπειες, ή όποιες εφαρμόζονται από εμπειρικούς, συχνά μάλιστα με μεγάλη επιτυχία.
 Τα φάρμακα που δίνουν στους άρρώστους τους οι εμπειρικοί αυτοί, εινε άδελωθή και ελάχιστα αποτελεσματικά. Μολαταύτα, ο άσθενής θεραπειείται χωρίς στη δύναμη της ύποβολής.
 'Ολα αυτά δεν έχουν τίποτε να κάνουν με τη θέληση του ανθρώπου, μ' όλο που οι περισσότεροι νομίζουν ότι το κάθε τι έξαρτάται από τη θέληση και μονάχα άπ' αυτήν. 'Απεναντίας, ή σύγχρονος ψυχολογία και μάλιστα ή γαλλική σχολή του Νανσύ, έξεθερόνησε τη θέληση από την κυριαρχούσα θέση που είχε πριν σχετικά με τη ζωή του ανθρώπου κ' έδωσε το σκίτηρο στη φαντασία. 'Αρκεί ένα μικρό παραδείγμα για να αποδειχθί πώς λίγη δύναμη έχει ή θέλησις: 'Οταν έχουμε ξεχάσει το όνομα ενός γνωστού μας, εινε άδύνατο να το θυμηθούμε όσο και αν τώ θέλουμε. Για να τώ βρούμε, πρέπει να δουλέψη ή φαντασία.

Μεγάλη, μεγίστη δύναμη έχει ή ύποβολή στον έρωτα. Το θέμα όμως αυτό εινε αρκετά έκτεταμένο και θά τώ διαπραγματευθούμε στο ερχόμενο φύλλο.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΦΥΤΑ;

Κοιμούνται τα φυτά;
 Στα παλιά χρόνια, ή ερώτησις αυτή θάκανε άστεία εντύπωση. Σήμερα όμως έλλυθη πλέον και το μυστήριο αυτό. Τα φυτά αναπαύονται τη νύχτα, κοιμούνται, όπως κοιμούνται όλα τα δημιουργήματα του καλού Θεού. 'Η σχετική ανακάλυψη όφειλεται στον μεγάλο Σουηδό φυσιοδίφη Λινναίο.

Σε μιá σέρρα του κήπου του, στην Ουπράβα, ο Λινναίος καλλιεργούσε ένα λωτό, τον όποιο πρόσεχε σαν τώ μάτια του. Μιá νύχτα όμως, περνώντας κοντά στη σέρρα, είδε το λωτό του δίχως λουλούδια! Καταλαβαίνετε πειά πόσο δυσάρεστη έκπληξι του προξένησε το περιστατικό αυτό. Το ίδιο πρωί είχε ιδεί το άγαπημένο του φυτό άνθισμένο. Πούσ λοιπόν τώ έλεηλάτησε;

'Ο Λινναίος γύρισε σπίτι του, λυπημένος και μελαγχολικός, ύποθέτοντας ότι κάποιος θά τώ είχε κλέψει τώ λουλούδια του λωτού του. Φαντασθήτε όμως πάλι τη χαρά του, όταν τώ πρωί της άλλης μέρας βρήκε τώ άγαπημένο του φυτό όλάνθιστο!...

'Ο Λινναίος θέλησε να έξηγηση τώ μυστήριο αυτό. Μόλις λοιπόν έπηρε να βραδυάζη, πήγε στη σέρρα κ' άρχισε να παρακολουθί τον λωτό. 'Ετσι ανακάλυψε ότι τώ ίδιο τώ φυτό έξορθε τώ λουλούδια του μόλις νύχτωσε, για να τώ ξαναβγάλη στο φώς τώ άλλο πρωί.

Δεν ύπαρχε λοιπόν άμφιβολία ότι τώ φυτά κοιμούνται. Μερικά μάλιστα άπ' αυτά παίρνουν τη νύχτα μιá ειδική θέση: τη θέση του ύπνου των. Αυτό μπορούμε να τώ παρατηρήσουμε στο τριφύλλι, στα φασόλια, στα λούπινα, στην όξαλίδα (Ξυνήφορα) και σέ πολλά είδη λουλουδιών.

'Η όξαλις εινε ένα μικρό φυτό των δασών, με λουλούδια άσπρα πρós τώ φώς, και με φύλλα σέ σχήμα καρδιάς, όμως κάτωσ με τώ φύλλα του τριφυλλίου. 'Αν λοιπόν, στις άρχές της άνοιξουσ, κάνουμε ένα πρωί τον περιπάτο μας μέσα σ' ένα δάσος, προτού άκόμα βγει καλά ο ήλιος, θά παρατηρήσουμε και τώ τρία φυλλάρακια, άπ' τώ όποια άποτελείται τώ κυρίως φύλλο της όξαλίδος, εινε γυμμένα πρós τώ κάτω και μαζεμένα δια μισόν σέ σχήμα άνεστραμμένου χωνιοθ. Αυτό συμβαίνει άπλούστατα, γιατί τώ φυτό κοιμάται, γιατί δεν ζύπνησε ακόμα.

'Αλλά και τώ λουλούδια, όπως είπαμε, παίρνουν όρισμένη θέση για να κοιμηθούν. Πολλά άπ' αυτά κλείνουν τώ βράδυ, για να ξανανοιξουν τώ πρωί. 'Η μαργαριτες μάλιστα, όχι μόνο κλείνουν, άλλα και γέρνουν πρós τη γή.

Μη νομίζετε δέ, ότι δεν έχουν και τώ φυτά τούς «πυραράδες» τους. Το φυτόν μισάμειλος, έπί παραδειγματι, κοιμάται τόσο βαθειά, ώστε τώ πρωί άρχει άρκετά να ζυπνήση.

Πούσ εινε ο σκοπός, για τον όποιο τώ φυτά παίρνουν μιá ειδική θέση για τον ύπνο τους; 'Ασφαλώς θέλουν μ' αυτόν τον τρόπο να προστατευθουν από τώ κρύο και την ύγρασία της νύχτας. 'Εκτός αυτού όμως, άλλάζουν θέση τις ώρες που κοιμούνται και για να ξεκουράζονται.

'Οπως συμβαίνει για μās, τώ ίδιο και για τώ φυτά, ο ύπνος εινε μιá επιβράδυνσις όλων των λειτουργιών της ζωής. 'Ολοι ξέρουμε ότι την ήμέρα τώ φυτά, με την επίδρασι του ήλιακού φωτός, άπορροφουν άπ' τον άέρα άνθρακικό όξν και παράγουν όξυγόνο. 'Η λειτουργία λοιπόν αυτή σταματάει τη νύχτα.

'Εν τούτοις τώ φυτά δεν παύουν καθόλου όλη τη νύχτα να αναπνέουν και να μεγαλώνουν.

'Αν εινε βέβαιο ότι τώ φυτά κοιμούνται, δεν έπεται όμως ότι όλα τους κοιμούνται τη νύχτα μόνον. 'Υπάρχουν πολλά άπ' αυτά, και ίδιως άνθη, τώ όποια κοιμούνται την ήμέρα.

Ξέρουμε όλοι ότι στη ζωή των λουλουδιών, και ίδιως στη γονιμοποίηση τους, παίζουν σπουδαίο ρόλο ή πεταλούδες, ή μέλισσες, ή σφήκες κ' άλλα διάφορα έντομα. Τα έντομα αυτά όμως δεν εινε όλα ήμερόβια.

'Υπάρχουν έξαρτα πεταλούδες, ή όποιες ζουν μόνο τη νύχτα. 'Επομένως και τώ λουλούδια που περιμένουν την επίσκεψη τους, έξαργουνον δλονυχτίς, για να κοιμηθούν διάφορες ώρες της ήμέρας.

Ξέρете όλοι βέβαια τώ νυχτολούλουδο. Το λουλούδι λοιπόν αυτό εινε ένα πρώτης τάξεως ξενύχτης. 'Ανοίγει τώ πέταλλά του τώ δειλινό. Για να τώ ξανακλείση με την άνατολή του ήλιου. Το ίδιο συμβαίνει και με τώ άνθη που έχουν τις έπιστημονικές όνομασίες «νυκτάγχο όρτέμεσις», «μωράμπιλις ζαλάτας», «σαλέντ νυκτιφύλος», κτλ.

Τώ που νυκτόβιο όμως άπ' όλα τώ λουλούδια εινε ο «κάπρος» ο μεγαλάνθης, ο όποιος άνοίγει τώ πέταλλά του λίγο πριν από τώ μεσάνυχτα.

